

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašina a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **B. V.**, zastoupené JUDr. Františkem Kosíkem, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 17. 1. 2006, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 63 Cad 9/2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 27. 8. 2007, č. j. 63 Cad 9/2007 - 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím č. I ze dne 17. 1. 2006, č. X, zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Jablonec nad Nisou ze dne 18. 8. 2005 žalobkyně není plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Z toho důvodu zamítla žádost o plný invalidní důchod, přičemž o nároku na částečný invalidní důchod žalovaná vydala rozhodnutí č. II.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 22. 6. 2006, čj. 63 Cad 27/2006 - 23, rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalované podle názoru soudu postrádalo náležitosti správního rozhodnutí v takovém rozsahu, který jej činil nepřezkoumatelným. Dalším důvodem ke zrušení rozhodnutí žalované byla podle soudu skutečnost, že podklady ohledně zdravotního stavu žalobkyně měly být vydány co nejbližší datu rozhodnutí o dávce, přičemž jednání ze dne 18. 8. 2005 a poslední lékařská zpráva ze dne 26. 7. 2005, nemohly být žalovanou k datu jejího rozhodnutí (17. 1. 2006) pokládány za informace o aktuálním zdravotním stavu žalobkyně, což představovalo vadu řízení, kdy žalovaná vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 3. 2007, č. j. 3 Ads 110/2006 - 60, kasační stížností žalované napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm vyjádřil právní názor, podle něhož odůvodnění žalované bylo standardní a akceptované judikaturou Nejvyššího správního soudu, představovanou jeho rozsudkem ze dne 22. 2. 2005, č. j. 2 Ads 27/2003 - 47, podle které rozhodnutí žalované ve věcech dávek důchodového pojištění nelze považovat za nepřezkoumatelná, neboť důvody pro jeho vydání jsou v něm – třebaže stručným způsobem – dostatečně a přesně uvedeny. Nejvyšší správní soud dále vyjádřil, že z pouhého faktu, že ode dne jednání posudkového lékaře do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynula doba delší pěti měsíců, není dostačující pro zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by soud současně uvedl, na základě jakých skutečností dovozuje změnu, či zhoršení zdravotního stavu žalobkyně v průběhu tohoto období. Rozhodnutí o přiznání dávky invalidního důchodu předpokládá jako nezbytnou podmínku, že zdravotní stav pojištěnce je dlouhodoběji nepříznivý a rovněž že vykazuje určitý stupeň stabilizace. Lékařské nálezy vydané po vydání žalobou napadeného rozhodnutí mohou být jen podkladem pro novou žádost o přiznání invalidního důchodu a nemohou být důkazem zpochybňujícím vydané rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost proto Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 6. 2006, č. j. 63 Cad 27/2006 - 23, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v novém řízení, v němž byl podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vyslovenými právními závěry Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 27. 8. 2007, č. j. 63 Cad 9/2007 - 85, a po věcném přezkoumání napadeného rozhodnutí, žalobu zamítl. Soud uvedl, že si pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Posudková komise“). Ta v něm uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu žalobkyně je algodystrofický syndrom. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti zhodnotila 40 % podle kapitoly XV, oddílu E, položky 1 písmeno b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Na základě tohoto posudku soud dodal, že míra snížení schopnosti nedosáhla hranice uvedené v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, přičemž nebyly prokázány skutečnosti odpovídající důvodu vymezeném v § 39 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Podle soudu dále žalobkyně nepředložila nic, co by uvedené závěry Posudkové komise zpochybnilo tak, aby to bylo důvodem pro revizní posouzení. jednání dne 27. 8. 2007 se nezúčastnila žalobkyně a ani její zástupce, který podáním doručeným soudu dne 23. 8. 2007 požádal o jeho odročení. Soud uvedl, že důvody v něm uvedené nejsou zákonnými důvody pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. a žádosti tudíž nevyhověl. Soud proto, s ohledem na shora uvedené, žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), že jí soud odňal právo hájit se, čímž se dopustil vady řízení. Tento důvod je dán tím, že soud nařídil jednání na den 27. 8. 2007, v době vrcholících letních prázdnin, přičemž předvolání k jednání bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 9. 8. 2007 spolu s posudkem Posudkové komise. Skutečnost, že jednání bylo nařizeno na den 27. 8. 2007 zjistil zástupce stěžovatelky až dne 21. 8. 2007 po návratu z dovolené, přičemž téhož dne požádal o odročení jednání, které odůvodnil nutností přípravy na jednání, seznámení stěžovatelky s obsahem posudku a zvážení dalších možných důkazů. Fakticky tak měl na přípravu jednání šest dní, přičemž stěžovatelku nebylo možné kontaktovat. Přesto k tomu soud nepřihlédl, čímž zasáhl do práva stěžovatelky řádně se hájit.

Další námitka upozorňuje na vady posudku Posudkové komise, ve kterém jsou obsaženy zřejmé nesprávnosti. Jednotlivá hodnotící kritéria, která vedla k závěru, že míra snížení pracovní schopnosti nedosahuje stěžovatelkou tvrzené míry byla dezinterpretována, či vyložena neúplně a nesprávně. Stěžovatel dále namítá neúplnost výtahů obsažených v posudku. Posudková komise vycházela z nesprávného ustanovení, namísto hodnocení podle kapitoly XV, oddílu E, položky 1, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., měla být uplatněna hlediska obsažená v kapitole XV, oddílu D, položce 1, písm. c) vyhlášky. S ohledem na tyto skutečnosti proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 27. 8. 2007, č. j. 63 Cad 9/2007 - 85, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud se měl dopustit vady řízení tím, že věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti stěžovatelky a jejího zástupce, ačkoli byl předem a zavčasu požádán zástupcem stěžovatelky o odročení jednání.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto stížnostní námitku důvodnou. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li dány důvody pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení může být jednání odročeno z důležitých důvodů. Jak je patrné z doručky založené v procesním spise, vyrozumění o tom, že ve věci bylo nařizeno jednání na den 27. 8. 2007 bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 9. 8. 2007. Zástupce však uvádí, že to zjistil až po svém návratu z dovolené dne 21. 8. 2007, přičemž téhož dne požádal soud o odročení jednání. V tomto podání uvedl, že *„po návratu z dovolené se dozvěděl, že jednání ve věci bylo nařizeno již na 27. 8. 2007. V uvedený den jsem bohužel až do 31. 8. 2007 mimo území republiky, přičemž jsem v době vrcholících prázdnin neměl dostatečný časový prostor k zajištění substitute ani k seznámení klientky s věcí a probrání otázky případného dokazování“*. Krajský

soud však postupoval správně, když poté co bylo předvolání řádně a včas podle § 49 odst. 1 s. ř. s. doručeno a s ohledem na charakter a blíže nedoložené důvody žádosti o odročení ze dne 21. 8. 2007, věc projednal a rozhodl bez přítomnosti stěžovatelky a jejího zástupce. Zástupce sice sdělil, že v den jednání (tj. 27. 8. 2007) nebude na území České republiky, své tvrzení však nijak nedoložil a neupřesnil, a to ani dodatečně, přičemž v kasační stížnosti se již o svém pobytu v zahraničí dne 27. 8. 2007 nijak nezmiňuje. Podle Nejvyššího správního soudu obtížná komunikace zástupce a zastoupeného (stěžovatelky), samo období letních prázdnin a dovolených není důležitým důvodem ve smyslu § 50 s. ř. s., díky kterým by bylo možné jednání odročit. Rovněž tvrzené čerpání dovolené před 21. 8. 2007, návrat z ní 6 dní před jednáním a dále ničím nedoložená zahraniční cesta v den jednání, podle Nejvyššího správního soudu nepředstavuje důležitý důvod k odročení jednání. Soud prvního stupně proto tímto postupem nezasáhl do práva stěžovatelky řádně se hájit, ale bylo věcí jejího zástupce, aby si i v době dovolených a vrcholících prázdnin zajistil včasnou informovanost o soudem nařízeném datu jednání (krajským soudem byl obeslán téměř tři týdny před datem jednání) nebo substituci v případě nemožnosti účastnit se tohoto jednání.

Druhou uplatněnou námitkou stěžovatelka napadá postup soudu, který rozhodl na základě nesprávných závěrů obsažených v posudku Posudkové komise. Nejvyšší správní soud ji neshledává důvodnou. Úvodem je třeba poukázat na skutečnost, kterou již správně zmínil i krajský soud, a to, že posudková komise se zabývala zhodnocením stěžovatelčina zdravotního stavu nikoli k okamžiku vyhotovení posudku, nýbrž k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Jeho cílem bylo zhodnotit jaký byl zdravotní stav stěžovatelky, resp. zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, tedy přezkoumat, zda u stěžovatelky k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo zda byla pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Právní základ pro tento postup je obsažen v § 75 odst. 1 s. ř. s. podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). Ke skutečnostem pozdějším se nepřihlíží, čemuž soud dostál. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval správně, když si pro posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí opatřil posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. K obdobným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaném pod č. 526/2005 Sb. NSS. V daném případě k tomu byl soud s ohledem na znění § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, povinen. Nejvyšší správní soud dále v dané souvislosti odkazuje na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, podle kterých si soud v řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení vyžádá posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. Nad to Nejvyšší správní soud podotýká, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí má v řízení, jehož předmětem je přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění, charakter znaleckého posudku *sui generis*. K námitce, že Posudková komise namísto hodnocení podle kapitoly XV, oddílu E, položky 1, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., měla uplatnit hlediska obsažená v kapitole XV, oddílu D, položce 1, písm. c), a že výtahy nálezů z lékařských zpráv obsažených v posudku nejsou kompletní Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti nesděluje žádné konkrétní důvody,

proč je kvalifikace (hodnocení) učiněná Posudkovou komisí nesprávná, nýbrž setrvává na obecných tvrzeních. Posudek Posudkové komise ze dne 31. 7. 2007 je řádně a srozumitelně odůvodněn, soudem prvního stupně o něm nebyly shledány pochyby, ostatně ani Nejvyšší správní soud je neshledává, přičemž z hlediska jeho obsahových náležitostí není důležité, aby obsahoval přesné a úplné výtahy z lékařských zpráv, ze kterých vycházel. Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zjistil, že stěžovatelka v době vydání rozhodnutí žalované nebyla plně invalidní, nesplňovala podmínky uvedené v § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění. Vzhledem k tomu, že k týmž závěrům dospěla i žalovaná ve svém rozhodnutí, soud prvního stupně proto nepochybil, když žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu